

Sygn. akt I C 778/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2014r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Halina Grzybowska

Protokolant : Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2014r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **I. S.**

przeciwko **Powiatowi (...) w Ś.**

o zapłatę 2.000 zł

I. zasądza od strony pozwanej **Powiatu (...) w Ś.** na rzecz powoda **I. S.** kwotę 1.700 zł (słownie: jeden tysiąc siedemset złotych złotych) z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 marca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 519,45 zł.

Sygn. akt I C 778 /14

UZASADNIENIE

Powód I. S. domagał się zasądzenia od pozwanego Powiatu (...) z siedzibą w Ś. kwoty 2 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2010 roku do dnia zapłaty, a nadto kosztów postępowania wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w związku ze sprowadzeniem na teren RP z kraju Unii Europejskiej na teren Polski 4 samochodów osobowych o nr rej. (...) strona pozwana pobrała opłatę za wydanie kart pojazdu w wysokości po 500,00 zł, od każdego z tych pojazdów, tj. w wysokości ustalonej na podstawie przepisu uznanego następnie przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodny z Konstytucją oraz prawem wspólnot europejskich, które korzysta z pierwszeństwa przed prawem krajowym. Mimo, iż zwracał się do pozwanego pismem z dnia 02lutego 2010 r. o zwrot niesłusznie pobranych opłat, zwrotu nie uzyskał.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, podnosząc, że w dacie uiszczenia opłaty istniała podstawa jej pobrania, gdyż §1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku w sprawie opłat za kartę pojazdu jako niezgodny z przepisem art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 1997 roku – Prawo o ruchu drogowym oraz art. 92 i 217 Konstytucji RP stracił moc obowiązującą dopiero z dniem 01 czerwca 2006 roku. Przyznał, że rejestracje w/w/ pojazdów nastąpiły w okresie od grudnia 2004 do lipca 2005 roku i wszystkie opłaty za karty pojazdów uiszczone zostały w ramach prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej i tym samym roszczenie powoda jest przedawnione. Na wypadek nieuwzględnienia zarzutu przedawnienia żądał oddalenia powództwa w zakresie kwoty 300 zł (4x 75 zł) za każdą kartę pojazdu, która stanowi różnicę między kwotą 500 zł a 75 zł, odpowiadająca kosztom druku i dystrybucji kart pojazdu.

Powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej powód zarzucił, że cała pobrana opłata za wydanie karty pojazdu jest świadczeniem nienależnym, skoro Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją cyw. wyżej Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku.

Odnośnie zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego co do związku dochodzonego pozwem roszczenia z prowadzoną przez powoda działalnością gospodarczą wskazał na orzeczenie Sądu Najwyższego I CSK 155/08 z dnia 3.10.2008 roku, potwierdzające, że roszczenie o zwrot świadczenia powoda nie jest roszczeniem związanym z działalnością gospodarczą, które skutkowałoby przedawnieniem dochodzonego pozwem roszczenia

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód I. S. sprowadził w obrocie wewnątrzspółnotowym na teren Polski 4 samochody osobowe, które zostały zarejestrowane w Polsce pod numerami (...) 36UL, (...) 39WR, (...) 43XG, (...) 53YU, w celach dalszej odsprzedaży, a następnie w związku z rejestracją tych pojazdów - w okresie od grudnia 2004 roku do lipca 2005 roku uiścił od każdego z nich po 500 zł tytułu opłaty za wydanie karty pojazdu (niesporne).

Pismem z dnia 24 lutego 2014 roku przyjętym przez Biuro (...) Starostwa Powiatowego w Ś. w dniu 26 lutego 20124 roku, powód zwrócił się do strony pozwanej o zwrot opłat za karty pojazdu wydane przy rejestracji 52 sztuk pojazdów o numerach rejestracyjnych, wymienionych w załączniku do tego pisma, wskazując jako podstawę m. in. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 07 stycznia 2006 roku sygn. U 6/02006 (Dz. U. z 2006 roku, Nr 15, poz. 119)

Dowód: w/w pismo z prezentatą pozwanego k. 26

W piśmie z dnia 10 marca 20014 roku pozwany poinformował powoda o negatywnym rozpoznaniu tegoż wniosku uzasadniając, że opłatę za kartę przedmiotowych pojazdów (w tym o nr rejestracyjnych podanych w pozwie) pobrano w wysokości 500 zł stosownie do obowiązującego wówczas przepisu § 1 ust.1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za wydanie karty pojazdu (D U nr 137,poz.1310), a eliminacja z obrotu prawnego niekonstytucyjnych przepisów nie powoduje konieczności zwrotu części opłaty za przedmiotowa kartę, gdyż zdaniem pozwanego wyrok Trybunału Konstytucyjnego wywiera skutki prawne od dnia ogłoszenia, co oznacza, że nie ma on mocy wstecznej. Ponadto zarzucił, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu albowiem jest związane z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej

dowód: odpowiedź pozwanego j.w. k. 27-28 .

Powód sprowadził pojazdy, które zostały zarejestrowane pod numerami podanymi w pozwie jako przedsiębiorca prowadzący działalność pod firmą (...) z siedzibą Ś. .

Dowód: kopie dokumentów załączonych do odpowiedzi n pozwem k. 29-36 .

Powyższe ustalenia zostały poczynione w oparciu o okoliczności niesporne między stronami a nadto na podstawie w/w dokumentów, które nie zostały zakwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało częściowo na uwzględnienie .

Zgodnie z przepisem art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Przepis ten na podstawie art. 410§1 k.c. stosuje się do świadczeń nienależnych. Zgodnie zaś z §2 powołanego przepisu świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której

świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Opłaty za wydanie powodowi kart pojazdów zostały pobrane przez pozwanego na podstawie §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. z 2003 roku, Nr 137, poz. 1310 ze zm.) co pozwany potwierdził w swoim piśmie z dnia 10 marca 2014 roku kierowanym do powoda odmawiając zwrotu uiszczonych opłat w tym w kwocie dochodzonej pozwem.

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2006 roku sygn. akt U 6/04 (OTK-A 2006/1/3), Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz. U. Nr 137, poz. 1310) jest niezgodny z art. 77 ust. 4 pkt 2 i ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 109 poz. 908 z 2005 r. ze zm.) i z art. 92 ust. 1 i art. 217 Konstytucji RP. W uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że niezgodność §1 ust. 1 Rozporządzenia z 28 lipca 2003 roku polega na zawyżeniu wysokości opłaty, co wykracza poza granice delegacji ustawowej. Przepis art. 77 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym stwierdza, że **wysokość opłaty za kartę pojazdu powinna odpowiadać wysokości kosztów związanych z drukiem i dystrybucją kart pojazdów**. Podwyższenie opłaty za wydanie karty pojazdu do kwoty 500,00 zł nie pozostaje w związku z kosztami usługi, co jest sprzeczne z art. 217 Konstytucji RP. Opłata w części podwyższonej jest już daniną publiczną, a taka może być wprowadzona tylko na podstawie ustawy. W związku z powyższym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, Minister Transportu i Budownictwa wydał w dniu 28 marca 2006 roku nowe rozporządzenie (Dz. U. Nr 59 poz. 421), w którym ustalił wysokość opłaty za kartę pojazdu na kwotę 75,00 zł.

Przepis §1 ust. 1 powołanego Rozporządzenia Ministra Infrastruktury był także przedmiotem kontroli Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, który w postanowieniu z dnia 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07 (Dz. U. UE C 64, poz. 15) uznał go za naruszający art. 90 TWE zakresie, w jakim przewiduje pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu w związku z pierwszą rejestracją używanego pojazdu samochodowego przywiezionego z innego państwa członkowskiego, lecz nie nakazuje pobrania takiej opłaty w związku z nabyciem w Polsce używanego pojazdu samochodowego, jeżeli został on już tam zarejestrowany.

W dniu 16 maja 2007 roku Sąd Najwyższy podjął uchwałę w sprawie sygn. III CZP 35/07, że dopuszczalna jest droga sądowa dla dochodzenia roszczenia o zapłatę, którego podstawę stanowi nienależne pobranie opłaty za wydanie karty pojazdu (OSNC 2008/7-8/72). W kwestii tej wypowiedział się również Naczelny Sąd Administracyjny, który w dniu 02 lutego 2008 roku w sprawie I (...) 3/07 podjął uchwałę, że skierowane do organu żądanie zwrotu opłaty za wydanie karty pojazdu, uiszczonej na podstawie §1 ust. 1 ww. Rozporządzenia jest sprawą administracyjną, którą organ załatwia w drodze aktu lub czynności, na które przysługuje skarga do sądu administracyjnego na podstawie art. 3§3 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153 poz. 1270 ze zm.). Naczelny Sąd Administracyjny wyjaśnił, że zaprezentowane stanowisko nie oznacza, że niedopuszczalna jest droga procesu cywilnego dla dochodzenia roszczenia o zwrot nienależnego pobrania opłaty za wydanie karty pojazdu. Stwierdzenie w postępowaniu administracyjnym, że określony obowiązek administracyjny strony istnieje lub nie istnieje, nie wyklucza dochodzenia przez stronę roszczenia o zapłatę w zakresie dotyczącym tego obowiązku, jeżeli organ nie wykona świadczenia. Powyższe uzasadnia ocenę, że sposób dochodzenia od organu zwrotu części uiszczonej opłaty za wydaną kartę pojazdu zależy od wyboru strony.

Odroczenie terminu utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu do dnia 01 maja 2006 roku było konsekwencją uwzględnienia wniosku Ministra Transportu i Budownictwa i nastąpiło w celu umożliwienia wprowadzenia do tego czasu - bez pozbawiania powiatów odpłatności za ich czynności - nowej regulacji, zgodnej z postanowieniami Konstytucji.

Wskazać należy, że obowiązuje zasada nie działania wstecz wyroków Trybunału Konstytucyjnego do stanów faktycznych zaistniałych przed jego rozstrzygnięciem. W powołanym wyroku Trybunał określił termin utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu prawa. Jednak określenie tego terminu przez Trybunał nie ma charakteru technicznego, lecz powoduje powstanie nowego stanu prawnego polegającego na utracie mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu we wskazanym dniu.

Zarówno Sąd Najwyższy, jak i Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie prezentowały stanowisko, że odroczenie mocy obowiązującej przepisu przez Trybunał Konstytucyjny wyraża jednoznacznie myśl o prospektywnym działaniu takiego orzeczenia. Z mocy przepisu art. 190 pkt 3 Konstytucji Trybunał Konstytucyjny posiada kompetencję do określenia momentu utraty mocy obowiązującej aktu normatywnego. W takim więc wypadku przepis uznany za niekonstytucyjny pozostaje nadal w systemie prawnym, aż do chwili upływu terminu określonego przez Trybunał. Oznacza to, że do czasu utraty mocy obowiązującej określonego przepisu, sądy i inne organy powinny stosować ten przepis.

Zgodnie z art. 178 Konstytucji RP sędzia podlega Konstytucji i ustawom. Zatem, gdy akt prawny rangi niższej – podstawowej – jest nie tylko niezgodny z Konstytucją, ale i wydany poza delegacją ustawy – sąd powszechny jest władny nie stosować takiego aktu. W konkretnej sprawie sąd może pominąć niekonstytucyjny przepis wydając rozstrzygnięcie wyłącznie w oparciu o przepisy Konstytucji i ustawy – również w sytuacji odroczenia utraty jego mocy obowiązującej (por. wyrok SN z dnia 7 marca 2003 roku w sprawie III RN 33/02, wyrok NSA z dnia 16 stycznia 2006 roku w sprawie I (...) 4/05 wraz z przywołanym tam orzecznictwem i literaturą i wyrok NSA w W. z dnia 23 lutego 2006 roku w sprawie II OSK 1403/05). Zasada ta znajdzie zastosowanie także w odniesieniu do opłaty za kartę pojazdu pobranej w okresie formalnego obowiązywania §1 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu w okresie przed stwierdzeniem jego niekonstytucyjności przez Trybunał Konstytucyjny.

Wskazać także trzeba, że od dnia 01 maja 2004 roku Rzeczypospolita Polska jako członek Unii Europejskiej przyjęła prawo wspólnotowe, które tworzy autonomiczne, niezależne od krajowych systemów prawnych, źródło prawa z pierwszeństwem prawa wspólnotowego przed wszystkimi wewnątrz krajowymi przepisami prawnymi (vide orzeczenie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 lipca 1964 roku w sprawie C-6/64 F. C.). ***Wobec powyższego przepis §1 ust. 1 Rozporządzenia nakładający opłatę za wydanie karty pojazdu w wysokości 500,00 zł nie mógł być stosowany jako sprzeczny z prawem wspólnotowym, co bezpośrednio stwierdził Europejski Trybunał Sprawiedliwości postanowieniem z dnia 10 grudnia 2007 roku w sprawie C-134/07.***

W ocenie Sądu powód prawidłowo wskazał pozwanego jako Powiat (...), dla którego pobrana opłata stanowiła dochód budżetowy (art. 5 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego - Dz. U. z 2008 r., Nr 88, poz. 539 ze zm.). Skoro powyższa opłata stanowiła dochód pozwanego, uwzględniając powyższą ocenę, iż pobranie przez pozwanego opłaty za kartę pojazdu w kwocie przewyższającej 75,00 zł nastąpiło na podstawie przepisu niekonstytucyjnego, a zatem w części tj. 425,00 zł od każdego z pojazdów była opłatą nienależną, a pozwany Powiat (...) obciąża obowiązek zwrotu tej kwoty.

Jak wskazano na wstępie, podstawę prawną roszczenia w niniejszej sprawie stanowią przepisy art. 405 k.c. w zw. z art. 410§2 k.c. Wygaśnięcie obowiązku wydania korzyści wymaga nie tylko udowodnienia jej zużycia, lecz nadto takiego zużycia, które powoduje trwający brak wzbogacenia. Gdy korzyść stanowią sumy pieniężne - nie wystarcza zatem samo ich wyzbycie się (wydatkowanie) - wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2008 r., I PK 247/07 (LEX nr 465977). W orzecznictwie przyjmuje się też, że jeżeli bezpodstawnie uzyskana korzyść weszła do budżetu państwa zwiększając mienie państwowe, z którego pokrywane są państwowe wydatki, to wydatkowanie wzbogacenia zmniejsza pasywa Skarbu Państwa oraz deficyt budżetowy i stan wzbogacenia trwa, a sam fakt istnienia deficytu budżetowego nie uzasadnia wniosku, że Skarb Państwa nie jest już wzbogacony. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 kwietnia 2010 r. V CSK 320/09 wyjaśnił, że: "Nie każde zużycie w dobrej wierze bezpodstawnie uzyskanego świadczenia powoduje w myśl art. 409 k.c. wygaśnięcie obowiązku zwrotu świadczenia. Następuje to tylko wtedy, gdy zużycie korzyści nastąpiło w sposób bezproduktywny, konsumpcyjny, tj. gdy wzbogacony, w zamian tej korzyści, nie uzyskał ani korzyści zastępczej ani zaoszczędzenia wydatku, gdy wydatek miał miejsce tylko dlatego, że

uprzednio uzyskał on korzyść, bez której nie poczyniłby tego wydatku. Jeżeli natomiast w zamian za użytą korzyść wzbogaony uzyskał do swojego majątku jakąkolwiek inną korzyść majątkową, nie można uznać, że nie jest już wzbogaony, bowiem w wyniku dokonania tego wydatku, w jego majątku pozostaje korzyść w postaci zwiększenia aktywów bądź zmniejszenia pasywów. Jeżeli bezpodstawnie uzyskana korzyść weszła do budżetu państwa zwiększając mienie państwowe, z którego pokrywane są państwowe wydatki, to wydatkowanie wzbogacenia zmniejsza pasywa Skarbu Państwa oraz deficyt budżetowy i stan wzbogacenia trwa, a sam fakt istnienia deficytu budżetowego nie uzasadnia wniosku, że Skarb Państwa nie jest już wzbogaony."(opublikowane LEX nr 688053). Podobne stanowisko przedstawiono w wyrokach SN z dnia 7 kwietnia 2005 r. II CK 576/04, OSNC 2006/3/53 i z dnia 14 lipca 1998 r. III CKN 578/97, OSNC 1999/3/49.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, dzieląc powyższe stanowisko przyjął, że ocenę tę należy zastosować również w stosunku do budżetów jednostek samorządu terytorialnego jaką jest Powiat (...).

Sąd nie uwzględnił zarzutu przedawnienia ,albowiem w pełni podziela stanowisko wyrażone w Uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2011 r.III CZP 67/11, że **roszczenie przedsiębiorcy o zwrot nienależnie pobranej opłaty z tytułu wydania karty pojazdu, uiszczonej w związku z rejestracją pojazdu sprowadzonego w ramach działalności gospodarczej z państwa będącego członkiem Unii Europejskiej, nie jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej** w rozumieniu art. 118 k.c. (OSNC 2012/6/69 LEX 1164991).

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd przyjął, że należna za wydanie karty pojazdu opłata zamykała się kwotą 75,00 zł (tj. w takiej jak przewidziana w nowym Rozporządzeniu jako wysokość opłaty za wydanie wtórnika karty pojazdu oraz w kolejnym Rozporządzeniu Ministra Transportu i Budownictwa z dnia 28 marca 2006 roku w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu, w którym wysokość opłaty za wydanie karty pojazdu przy jego pierwszej rejestracji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej). Należność powoda stanowiła zatem różnicę pomiędzy opłatą pobraną (500,00 zł),a rzeczywiście przypadającą pozwanemu (75,00 zł). Sąd nie podzielił argumentów powoda co do zasadności żądania zwrotu opłat w całości. Strona pozwana wskazała, że wysokość pobranej za każdy pojazd opłaty w zakresie 75 zł obejmuje koszt jej wydrukowania i dystrybucji , a powód nie zakwestionował tego kosztu skutecznymi dowodami. Dlatego też w pozostałym zakresie (4x 75 zł) powództwo podlegało oddaleniu . Oddaleniu podlegało także żądanie odsetek od uwzględnionego powództwa za okres od 10 lutego 2010 roku do 5 marca 2014 roku. Należy bowiem zauważyć , że zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia ma charakter bezterminowy (podobnie wyrok SN z dnia 17 grudnia 1976 r., III CRN 289/76, LEX nr 7893 oraz uchwała SN z dnia 6 marca 1991 r., III CZP 2/91, OSNCP 1991, nr 7, poz. 93). Zatem termin spełnienia takiego świadczenia musi być wyznaczony zgodnie z art. 455 k.c., a więc niezwłocznie po wezwaniu skierowanym przez wierzyciela. W konsekwencji żądanie odsetek w przypadku bezpodstawnego wzbogacenia zasadne jest dopiero od chwili wezwania dłużnika przez wierzyciela na podstawie art. 455 k.c. do zwrotu wzbogacenia (podobnie wyroki SN z dnia 24 kwietnia 2003 r., I CKN 316/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 117 i z dnia 3 lutego 2006 r., I CSK 17/05, nie publ., Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 06 marca 1991 r., sygn. akt III CZP 2/91, OSNC 1991/7/93).

Powód nie wykazał by zwracał się do pozwanego pismem z dnia 2 lutego 2010 roku o zwrot pobranych opłat za wydanie kart **właśnie pojazdów o nr rejestracyjnych wymienionych w pozwie**, przede wszystkim nie dołączył do pozwu tego pisma wraz z załącznikiem zawierającym wykaz nr rejestracyjnych pojazdów, , a jedynie złożył pismo pozwanego odpowiadające na jego pismo z dnia 2 lutego 2010 roku, z treści którego w żaden sposób nie wynika ,że dotyczyło ono właśnie tych pojazdów .

Strona pozwana złożyła natomiast pismo powoda z dnia 24 lutego 2014 roku z datą wpływu 26 lutego 2014 roku , choć także bez załącznika z którego wynika tylko ,że dotyczyło ono 52 sztuk kart pojazdu, a dopiero z odpowiedzi pozwanego z 10 marca 2014 roku na to pismo wynika, że żądanie powoda dot. m.in. tych konkretnych pojazdów. Jeśli zatem w piśmie z dnia 24 lutego 2014 roku powód żądał zapłaty w terminie 7 dni od otrzymania przez pozwanego tego pisma (26.02.2014 roku), to na mocy powołanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1700 zł

wraz z odsetkami ustawowymi - na podstawie przepisu art. 481§ 1 i 2 k.c. - od dnia 06 marca 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I wyroku), a dalej idące powództwo oddalił.

O kosztach procesu (w pkt III wyroku), na które po stronie powoda składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 100 zł i koszty zastępstwa 617 zł, a po stronie pozwanego koszty zastępstwa w kwocie 600 zł - sąd orzekł na podstawie przepisu

art. 100 k.p.c.), stosunkowo rozdzielając te koszty proporcjonalnie do stopnia wygrania procesu (w 85 % strony powodowej i w 15 % strony pozwanej) i po wzajemnym potrąceniu tych kosztów zasądził od pozwanego na rzecz powoda 519,45 zł.